

Forhold til det Religiøse. Der nedlagdes i disse Øjeblikke i hans sorgløse Sind de første Spirer til et uforsonligt Slægtshad, en trodsig, stridbar Ensomhedsfølelse, der blev Sjælen og Drivkraften i hans fremtidige Liv. Han havde fra ganske lille følt sig forladt, ligesom husvild, under sine Forældres Tag. Nu begyndte han at spørge sig selv, om han ogsaa virkelig hørte hjemme dér; om han ikke var et fremmed, et udsat Barn, som Forældrene havde taget sig af. Jo mere han i Ensomhed tænkte over Tingen, des sandsynligere forekom den ham. Alt, lige til den forøgede Skyhed, hvormed hans Søkende efter denne Dag omgikkes ham, syntes ham med ét at bestyrke hans Mistanke. Havde han ikke de hundrede Gange maattet høre, at han ikke var som de andre? Havde Faderen nogensinde givet ham et Kærtegn eller blot et venligt Ord? Og hans Udseende? Naar han saa' sig i Spejlet, fandt han, at han var mørkere end sine Søkende, havde rødere Kinder og hvide, stærke Tænder. Han huskede nu ogsaa, at Naboens Gaardskarl en Gang havde sagt, at han lignede en Zigøjner.

Denne Tanke, at han ikke var sine Forældres Søn, forfulgte ham under hele Opvæksten. Den blev tilsidst hans fikse Idé. Den gav ham nemlig ikke alene en Forklaring paa hans Særstilling i Hjemmet; den tilfredsstillede desuden i høj Grad hans Drengestolthed. Han havde altid følt det